

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/286/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711211824
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7711211824.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v vo veci žalobcu BBF capital a.s, Banská Bystrica, Námestie SNP 17, IČO: 36 618 268, proti žalovanej N. D., Q. O., F.E.. M. XX/XX, zast. opatrovníkom JUDr. Marekom Kurtošom, zamestnancom Okresného súdu Trebišov, za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o zaplatenie 930,18 eur istiny s prísl. o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 19 C/52/2012-103 z 13. 8. 2012

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka.

Vedľajšiemu účastníkovi, žalobcovi a žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (ďalej len súd) konanie zastavil, žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalobcovi vracia súdny poplatok 48,87,- eur.

Zastavenie konania odôvodnil ust. § 96 ods. 1 O.s.p. a vrátenie súdneho poplatku § 11 ods. 3, 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Rozhodnutie o trovách odôvodnil § 146 ods.2 O.s.p. a uviedol, že podľa cit. ust. O.s.p., pri zastavení konania hradí trovy ten účastník, ktorý spôsobil zastavenie konania, pričom v prejednávanej príhode bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom a preto z procesného hľadiska platí, že spôsobil zastavenie konania a je povinný uhradiť jeho trovy, keďže žaloba nebola vzatá späť pre správanie žalovanej. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal, hoci jej patrili, z dôvodu, že jej žiadne trovy nevznikli. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal trovy konania, pretože tieto považoval za neúčelné, nadbytočné a nehospodárne. Uviedol ďalej, že vedľajší účastník sa sám prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľov aj v rámci súdneho konania, preto zo svoje podstaty má byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach a nie je potrebné, aby bol zastúpený v konaní advokátom. Konštatoval, že predmetom tohto konania nie je spor, ktorý by presahoval odbornosť, na ktorú sa zameriava činnosť vedľajšieho účastníka a na ktorú bol účelovo zriadený a že jeho schopnosť vystupovať v konaní aj bez právneho zástupcu vyplýva z jeho samotných stanov, kde v ust. § 2 ods. 1 je uvedené, že o.i. je jeho cieľom aj zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo dňa 17.7.2012 (čl. 65), kde v súvislosti so svojou účasťou na súdnom konaní uviedol, že žiada, aby bol vypočutý dožiadaným súdom, „pretože vedľajší účastník nemá finančné prostriedky na zabezpečenie svojej účasti mimo svojho sídla“ a podotkol, že je otáznne, aký bol zmysel založenia združenia, ktoré nie je schopné personálne, odborne ani materiálne zabezpečovať činnosť, na ktorú bolo zriadené.

Vedľajší účastník podal proti uzneseniu v časti, v ktorej súd rozhodol, že mu náhradu trov konania nepriznáva, v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie z dôvodu že vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia a žiadal aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil, tak, že mu priznáva náhradu trov prvostupňového konania vo výške 141,79 eur. Zároveň si uplatnil aj trovy konania v odvolacom konaní vo výške 40,03,- eur s DPH a tvrdil, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu, pričom nebolo preukázané, aby „žalovaný“ svojim správaním zapríčinil späťvzatie žaloby a na druhej strane žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zavinil zastavenie konania a pritom nedosiahol v súdnom konaní to, čo od „žalovaného“ žiadal, preto tento stav je potrebné považovať za jeho procesný neúspech, on vstúpil legitímne v súlade s ust. § 93 ods. 2,3 O.s.p z vlastného podnetu do predmetného, spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane „žalovaného“ spotrebiteľa, pričom takto zvolený procesný postup nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom a dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o jeho vstupe do konania a to dôvodu, že zákon v ust. § 92 ods.2 O.s.p. totiž jeho vstup do konania priamo predpokladá. Uviedol ďalej, že v množstve súdnych sporov môže preukázať, že jeho vstup do konania pôsobil pre žalobcu odradzujúco, keďže tento uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že žalobca po tom, čo mu bolo doručené oznámenie o jeho vstupe do konania, príp. po tom, čo jeho vstup do konania zistil iným spôsobom, plošne bral žaloby späť, z čoho teda vyplýva, že jeho samotný vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom na zabránenie porušovania spotrebiteľského práva. Citoval čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých obchodných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a tvrdil, že v prevažnej väčšine obdobných spotrebiteľských veciach vydávajú sudy platobné rozkazy, ktorými zaväzujú žalovaných spotrebiteľov na úhradu celej žalovanej sumy aj s prísl. a spotrebiteľa zaväzujú nariadiť žalobcovi trovy konania, pričom sudy pri priznaní trov dodávateľovi v platobnom rozkaze, ktorý si vedome uplatňuje premlčaný nárok nemajú žiaden problém priznať mu trovy konania, ktoré si dokonca v prevažnej väčšine vecí žiada priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou. Na mieste je preto otázka, prečo sudy nepovažujú za nehospodárne a neúčelne trovy právneho zastúpenia bohatých finančných skupín, ale paradoxne bezmajetného združenia a v tejto súvislosti reprodukoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 31.5.2012 č.k. 1 co/8/2012 -74 . Uviedol, že mu nemôže byť vzhľadom na predmet jeho činnosti upierané právo na pr. zástupca, príp. vzhľadom k tomu, že jedna členka združenia má právnické vzdelania, lebo ak by sa tento názor prijal, problematické by bolo aj zastupovanie advokátmi napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi čo by bolo v evidentnom rozpore nielen s platným právom, ale aj s každodennou realitou a v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudni rozhledy 2/2002 na str. 43 (Števček/Ficová. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel, 2.vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 492) a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 30.4.2012, sp. zn. 7 Co/31/2012 (citoval z neho). Ďalej tvrdil, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali a na prostriedky slúžiace na spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Keďže nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, teda nemá vlastný aparát preto jeho jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok. Pripustil, že by bolo ideálne, ak by združenie malo „ vlastný aparát“, odborne vzdelaný personál znalý všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov, ale v tejto súvislosti je na mieste otázka kto by tento aparát zaplatil. Taktiež pripustil, žeby sa dalo argumentovať, že má možnosť čerpať podporu štátu ale v tejto súvislosti poukázal na svoju reálnu skúsenosť, keď napriek tomu, že podľa § 25 ods. 6 zák. č. 250/2007 Z.z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných dvoch rokov mu napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo finančnú podporu 4000 eur (doposiaľ bolo vyplatených len 1000 eur), pričom takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštové výdavky a preto napriek tomu, že zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu jeho činnosti síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v rovine skutočnej. Oslovil desiatky advokátov po Slovensku, ale na trvalú spoluprácu dokázalo zabezpečiť len dvoch advokátov, ktorí mu už druhý rok poskytujú kvalitné právne služby, touto prácou sa živia a nie sú povinní túto prácu vykonávať vo všetkých prípadoch zadarmo. Tvrdil, že súčasná prax mu v súčasnosti potvrdzuje, že najväčšie

možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľov poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta. Podotkol ďalej, že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilych pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, tento veľmi pragmaticky, v snahe nenavýšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde on vystupuje v konaniach ako vedľajší účastník. Uviedol, že mu je často vytýkané, že v súdnych konaniach iba vznáša námietku premlčania. V tejto súvislosti uviedol, že by bol rád ak by sa prijala taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by súdu umožnila ex offio prihliadať na premlčanie pohľadávky alebo spotrebiteľa prinajmenšom poučiť o možnosti premlčanie namietat', avšak súčasná vnútroštátna právna úprava neumožňuje súdu prihliadať na premlčanie ex offio, a preto to robí on, keďže je jeho povinnosťou chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi dodávateľov a žalobca je takto nútený v spotrebiteľských veciach sa správať obozretne a žalovať iba nepremľčané pohľadávky, v tejto súvislosti citoval z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.7.2012 č.k. 13 Co/193/2012-138. Podotkol, že súd pri nepriznaní jeho trov postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou dvora EÚ, s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou (citoval čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38, čl. 47 Charty základných práv EÚ) a že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval) a uviedol, že v zmysle uvedeného dokonca Krajský súd v Prešove svojim uznesením z 13.1.2012, č.k. 3 Co/131/2011 - 85 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta a súčasne konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore v právo. Ďalej uviedol, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4, § 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, nadväzujúc na vnútroštátnu právnu úpravu, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Tvrdil, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy (znenie citoval) a že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09), taktiež že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zarúčené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, str.53). Podotkol že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu poukázal na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku: Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel,2.vydanie, Praha: C. H. Beck,2012,str.331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny poriadok I, Velké komentáře,1.vydání: C. H. Beck, 2009,str.607. Poukázal na skutočnosť, že o nároku vedľajšieho účastníka na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté a že v prílohe odvolania predložil niektoré rozhodnutia slovenských súdov. Uviedol, že aj že aj renomovaný právny portál www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> uverejnil dňa 4.7.2012 na svojom webovom sídle rozhodnutie KS v Banskej Bystrici z 25.4.2012, č.k. 17 Co/87/2011 -71 a rozhodnutie KS v Prešove z 28.3.2012 sp. zn. 7 Co/34/2012, z ktorých vyplýva právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania a že on ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní. Jeho vstupom do konania sa žalobca ocitol v postavení v ktorom našiel rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokázali náležite brániť. Záverom uviedol, že v predmetnej veci boli uplatňované nároky proti spotrebiteľovi a bolo nutné použiť normy spotrebiteľského práva ako aj výkladové pravidlá ich aplikácie, pričom základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľmi a spotrebiteľom v kontraktačnom procese ktorým sa realizuje zákonodarná moc

spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zahrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa.

Pre prípad, že sa odvolací súd s jeho právnou argumentáciou, navrhol v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach: 1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom Združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania, 2. Či čl. 169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods.1 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať tak, že združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky, podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa smernice Rady 2005/29/ES a ak odpoveď bude taká, že združeniu patrí náhrada trov konania, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom, po vznesení námietky premlčania, 3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a združenia na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo združeniu napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými rozhodnutiami v porovnateľných veciach, ktoré boli súdu predložené a ktoré sú zjavne právne odlišne odôvodnené, 4. Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského O. s. p. odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje, 5. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 v s pojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ, treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné, napriek tomu, že po jeho vstupe do konania zoberal dodávateľ žalobu späť.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za

účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania s požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré Súdny dvor položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvor. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej, b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte clair“) alebo ak c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na

Súdny dvor. V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únievého práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu únievého práva.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.